

Zalán Tibor

Csatangolás víz alatti városban

Géczi Jánosnak

Éjjel vihar volt a tengeren
A Göncölszekér rúdjaiba be
leakadt egy felhő és Kornati
alvó szőrnyeire borított
a az eget Verejtékben he
vertem vackomon és a lezárt
szemhéjamon keresztül törő
villámok szétverték agyamban
a repceföldeket Azt hiszem

akkor nagyon féltem mert reggel
verejtékben ázva hevertem
napszitta csontokból eszkábált
vackomon (A krokodil-sziklá
ból kilép a bestia foga
it csattogtatva a part felé
indul A part felé ahol ját
szó gyermekek és napozó ter
hes nők Még nem bántja őket A

rózsákat zabálja fel a fe
hér ház kertjében Mire a hely
ére visszatér otromba tek
nős lesz belőle Óriás és
éhébe dermedő kő És rett
egés hullámszik körülötte)
Ami létező az felejthet
ő Ami nem létező az tud
hatatlan marad mondta Szájáb

ól rózsák patakzottak elő
Hirtelen hervadó fekete
szögek Hajóbordák meredtek
az égnek A sonkakagylók tömeg
es halálán merengett s azon

a hidroplán miért emelked
 het túl a lebukó napon Víz
 alatti városra sóvirág
 ok könnye permetez A mered

ek falon komor vasak fognak
 komor zenékbe Krokodilszem
 szétkotort parázs közt a hold a
 bennszülött isten áldozati
 lakomáján Szavak gördülnek
 alá akár víz csiszolta göm
 bölyű kavicsok az eldőlt hor
 izonton A darázs mézt hordoz
 potrohán A párduc visszagöm

bölyödik ifjúsága köve
 i közé Pofáján vér rozsdáll
 A rózsa vére Colentum éb
 red A túlparton megcsillan a
 légiók vértjén a darázs méz
 e Ahogy fordulok belenyil
 all a fejem All that jazz a ró
 mai karneválon Buborék
 ban szomjúság és hűség Jó nagy

lovak mondta a jó nagy lovak
 ra a hajnal fényes eszköze
 ivel felszerszámozottakra
 Colentum nem hisz a kövek rajz
 olatának Róma a könnyek
 nek Kövekre hajtott maszatos
 arccal ébrednek Könny vér takony
 A kertben vetkezett le Köpeny
 ét egy kövön hagyta és elin

dult át a vizeken a vizek
 hez át A napszíta csontvacok
 ból reggelre kikeltek a vér
 ebek Vizek torkát megtöltött
 e a halálba induló szám
 arak bőgése A hátamra
 fordultam de nem váltak le arc
 omról a kövek *Már halálod
 ig hordoznod kell őket* mondta

Kertjében vasak és pálmafák
A szamarak ordítása át
üti a távolság koszos dísz
leteit A szörny visszahátrál
a sziklába A parton játszó
gyermek és napozó terhes
nők szétszórt csontjai A kertben
lángol a bordó tóga A nagy
csarnok lüktető mozaikján

[vakond és a varangy várakozik]

